

EUSEBIO ARANYCIPŐVEL (42 GÓL), DUNAI ANTAL EZÜSTCIPŐVEL (36 GÓL) 1968-BAN

FOTÓ: DUNAI ANTAL ARCHÍVUM

nem veszünk részt az Eb-n, akkor biztosan nagyot neveltünk volna. Mégis így alakult, de kivártuk, és végre sikerült kijutnunk, bár az igazsághoz az is hozzátartozik, hogy a mezőny bővítésének köszönhetően fél Európa ott van az Európa-bajnokságon.

A sorsoláson kiderült, hogy Portugáliával, Izlanddal és Ausztriával került egy csoportba a magyar csapat. Milyen esélyeink vannak?

Papíron mindegyik ellenfelünk erősebb, mégis úgy gondolom, hogy az izlandiak és az osztrákok verhetőek. A portugálok egy fokkal jobbak a másik három válogatottnál, de ebből a négyesből akár tovább is juthatunk.

Egyre többször szóba kerül, hogy Budapest erős pályázónak számít a 2024-es nyári olimpiára. Mit gondol, elnyerhetjük a rendezési jogot?

Az én életemet végigkísérték az olimpiák. Kint voltam a válogatottal 1964-ben Tokióban, de annak ellenére, hogy a selejtezőkön gólokat rúgtam, egy percet sem játszhattam. Négy évvel később, a mexikói tornán már tagja voltam az aranyérmes válogatottnak, az 1972-es müncheni játékokon pedig ezüstérmet szereztünk. Ősszesen öt olimpián voltam kint, hiszen 1996-ban a labdarúgó-válogatott szövetségi kapitányaként, 2008-ban pedig a NOB vendégeként lehettem jelen a helyszínen. Éppen most ünnepeltük, hogy Magyarország 120 éve tagja a Nemzetközi Olimpiai Bizottságnak, az aranyérmek tekintetében pedig kis országgént is az élmezőnyben vagyunk. Nagy dolog lenne, ha Közép-Európában olimpiát rendeznének, mi, magyarok pedig már számtalanszor bizonyítottuk, hogy alkalmasak vagyunk a feladatra. Csodálatos lenne, ha az életembe még beleférne egy hatodik, budapesti olimpia...

RISKÓ MÁRTON

HAJRÁ KERÜLET, ELSŐ A BECSÜLET!

Békebeli foci az Óbuda–Dél-Afrika–USA háromszögben

Voltak idők, amikor 12 ezer néző előtt játszotta mérkőzéseit a III. Kerületi TVE, és világbajnoki kerettag játékos nevét skandálhatta a kemény mag. Az óbudai Kerület meccsei magnetizálták a nagy klubok helyi drukkereit is, igazolva az angol Nick Hornby, a Fociláz című könyv szerzőjének megállapítását, miszerint minden ember életében kell lennie egy kis csapatnak a nagy kedvenc mellett, amelyet leginkább azért szeret, mert az otthona közelében játssza a meccseit.

1996 tavaszán felbolydult az élet Óbudán. A Kerület magabiztosan menetelt a másodosztályú bajnokságban, és valós esélye volt arra, hogy felkerüljön az élvonalba. A legendás óbudai edző, a tragikusan fiatalon elhunyt Gergely Károly irányításával végül az első helyen végzett az NB II Keleti-csoportjában. Azokban az időkben rengeteg vád érte a csapat vezetőit, hogy minek még egy budapesti csapat az NB I-be, amikor már így is túl nagy a főváros-centrikusság. A Kerület vezetői azonban csak annyit válaszoltak mosolyogva: a Kerület nem budapesti, hanem óbudai, és sokan lesznek majd a stadionban.

Reményeiket alátámasztotta, hogy Budán nem volt elsőosztályú csapat, ráadásul ők akkor már tudták, hogy a Kerület vasárnap délután játssza majd a hazai mérkőzéseit, tehát számíthatnak a lokálpatriótákra.

– Eredendően nem voltam keménymagos Kerület-szurkoló, a Vasas a csapatom, de Óbuda mégiscsak Óbuda. Jártam már a másodosztályban is a mérkőzésekre, de amikor NB I-es lett a gárda, mindig ott voltam. Mentünk, ahányan csak tudtunk, a kaszásdűlői lakótelepről a legtöbben. Idővel azt vettük észre, hogy nem csak mi vagyunk olyanok a lelátókon, akik eredetileg más gárdának szorítanak, de sosem volt közöttünk nézeteltérés.

Fradista, újpesti, angyalföldi, kispesti válllvetve szurkolt a csapatnak. Büszkék voltunk arra, hogy óbudaiak vagyunk. Eleve imádunk itt lakni, azok után meg pláne, hogy élvonalbeli lett a csapatunk. Fontos még megjegyezni: a Kerület mérkőzésein soha nem volt rendbontás. A legvérmesebb szurkolótáborok is barátsággal érkeztek, mert a különleges miliőnek és a családi hangulatnak nagyon hamar híre ment – emlékezett vissza Kuti

György, aki 1983 óta a Hévízi úti pálya mellett, a Kaszásdűlői lakótelepen él.

Kuti visszaemlékezései helytállóak. A Kerület meccseinek csodájára járt az ország, hiszen a nyugodt, sportbaráti légkörű találkozót rengetegen nézték meg. Átlagban 5–8

„A Kerület mérkőzésein soha nem volt rendbontás. A legvérmesebb szurkolótáborok is barátsággal érkeztek, mert a különleges miliőnek és a családi hangulatnak nagyon hamar híre ment.”

ezer ember zsúfolódott össze a lelátókon, a nézőcsúcsot az egyik Ferencváros elleni összecsapás tartja 12 ezer nézővel. Voltak drukkerok, akik az uszoda tetejére másztak fel, hogy láthassák a rangadót. A nézők akkor sem pártoltak el a gárdától, amikor a csapat kiesett az élvonalból. A következő évben szerencsére sikerült a visszajutás, miután az óbudaiak osztályozón verték oda-vissza a Tiszakécskét. Az idegenbeli mérkőzésre bőven több, mint ezer Kerület-fanatikus utazott el. A visszatérő Gergely tehát ismét az élvonalba vezérelte a csapatot, ám a bennmaradás kiharcolása ezúttal sem sikerült, de ennek már

FOTÓ: TVE1887.HU

nem csak szakmai okai voltak. Az újdonsült tulajdonosi kör Csepelre költöztette a gárdát a kiesés után.

– Fáj a szívem, hogy még nem tudósíthattam olyan NB I-es mérkőzésről, amelyen a Kerület játszik – mondta Göblyös András sportújságíró, aki több internetes honlap látogatóit is megörvendezteti szellemes riportjaival, interjúival, tudósításaival. – Az NB I-es és az NB II-es mérkőzéseken mindig ott voltam. Lassan harminc éve élek Óbudán, evidens, hogy jártam szurkolni a csapatnak, és ezért sosem éreztem magam különcnek. Jöttek a családtagok, barátok, néha olyan érzésem volt, hogy tényleg mindenki ott van a lelátókon. Soha nem felejttem el, hogy Kerület-meccsen kaptam életem első aláírását, még hozzá a válogatott Kenesei Krisztiántól, aki máshol játszott, de drukolt nekünk. Nem abba haltunk bele, hogy a gárda nem tudta megtartani az élvonalbeli tagságát, hanem azt nem tudtuk feldolgozni, hogy elköltöztették Csepelre... Oda igaz óbudai már nem járt el szurkolni, így megmaradtam Vasas drukkernek.

A Kerület világszerte legismertebb játékosa a dél-afrikai MacBeth Sibaya. A 49-szeres dél-afrikai válogatott 1998-ban csatlakozott a csapathoz, és egy évig szerepelt kék-fehérben. A 2010-es világbajnokságon tagja volt a hazai rendezésű tornára készülő dél-afrikai válogatottnak, ám végül mégsem játszhatott a seregszemplén, mert megsérült. Állítólag ő lett volna a csapatkapitány. Sibaya később norvég bajnok lett a Rosenboorg csapatával, majd megvette az orosz Rubiny Kazany. Kétszeres orosz bajnok lett, a liga egyik legértékesebb játékosa volt.

ILLUSZTRÁCIÓ: KONCZ TÍMEA

Azokban az időkben nem volt szokatlan, hogy ilyen színvonalú focisták húzták magukra a Kerület mezét, hiszen több magyar válogatott is játszott a csapatban. Véber György például a Csepelre való költözés előtt került a gárdához, majd a székhelyváltás miatt hamar továbbállt. Wukovics László a '97-'98-as szezonban 31 meccsen szerzett 10 góljával segítette a gárdát visszajutni az NB I-be, Kecskés Zoltán 1997 és 1999 között volt a csapat alapembere. Páling Zsolt az első élvonalbeli idényben volt kiemelkedő vezéregyéniség. Urbányi István, aki az utolsó élvonalbeli idényben, pár meccsen jutott szóhoz, bajnoki címekkel is büszkélkedhet.

A kongói származású Franck M'bemba napjainkban az USA-ban a professzionális kispályás bajnokság egyik legnagyobb sztárja, de telefonon szívesen állt rendelkezésünkre.

– Persze, hogy emlékszem még a Kerületre! – vágta rá a kérdésre azonnal M'bemba. – Bejártam már a világot, sok helyen játszottam és éltem, de azokat az emlékeket, amiket Óbudán szereztem, a mai napig mesélem az ismerőseimnek Amerikában. A remek hangulatú meccsek mellett imádtam a lábténiszcsatáinkat az edzők ellen, amelyekre a legtöbb esetben az egyik Római-parti üdülőben került sor, ahol bográcsoltunk és énekeltünk is néha, többször találkoztunk így, kötetlenebb formában a szurkolóinkkal is. Még mindig látom magam előtt a szűk kis utcákat, az éttermeket, a parkokat, a római kori romokat és a kerületet védő hegyeket is...

SIMON ZOLTÁN